

ГЛАВА 1

Създадена съм в джунглата – момиче, изплетено от цветя и плът. Казват, че в деня, в който съм се родила, чичо Паоло ме притиснал към бялата си лабораторна престилка и прошепнал: „Тя е перфектна“. Шестнайсет години по-късно все още повтарят тази дума. Всеки ден я чувам от учените или от пазачите, от майка ми или леля Бриджит. *Перфектна*.

Казват и други неща. Че няма други като мен поне засега. Че съм върхът на човешката раса, богиня, родена в човешка плът. *Ти си безсмъртна, Пиа, и си перфектна*, казват.

Но докато следвам чичо Паоло към лабораторията, връзките на обувките ми се влачат в калта и в ръцете си стискам борещо се врабче, в никакъв случай не се чувствам перфектна.

Отвъд двора джунглата е по-неспокойна от друг път. Вягърът, леко ухаещ на орхидеи, се носи през памуковите дървета и палмите и сякаш търси нещо, което е загубил. Въздухът е така влажен, че по кожата ми и по прошарената коса на чичо Паоло почти магически се появяват капчици вода. Докато преминаваме през градината, натезалите от цветове страстничета и хеликониите леко докосват краката ми и покриват обувките ми с роса. Водата е навсякъде, както всеки друг ден в дъждовната гора. Но днес ми се струва по-студена, по-малко освежаваща и по-агресивна.

Днес е ден за тест. Наричат ги тестовете на Уикам и са само веднъж на няколко месеца, понякога изненадващо – както

днес. Когато тази сутрин се събудих в спалнята си със стъклени стени, очаквах обичайното – да рецитирам списъците на родовете и видовете пред чичо Антонио, да сравнявам различни водорасли под микроскоп с чичо Джейкъб и после може би дълго да плувам в басейна. Вместо това дойде майка ми и ми съобщи, че чичо Паоло е решил да проведем тест. После излезе и ме остави да се приготвя набързо. Дори нямах време да си завържа връзките на обувките.

И ето ме тук, преди да са минали и десет минути.

Птичето в ръцете ми се бори неуморно, драска дланите ми с мъничките си нокти и кълве пръстите ми с човка. Не успява да постигне нищо. Ноктите му са достатъчно остри, за да пробият кожа – но не и *моята*. Може би затова чичо Паоло ми каза аз да нося врабчето, вместо да го вземе той.

Кожата ми може и да е неразрушима, но я усещам три пъти по-тясна и с всички сили се мъча да дишам спокойно. Сърцето ми тупти по-трескаво и от сърцето на птичето.

Ден за тест.

Последният ми тест преди четири месеца не включваше живо животно и въпреки това беше труден. От мен се искаше да наблюдавам петима различни хора – готвачът Жак, портиерът Кларънс и други служители, които не бяха учени. Трябваше да изчисля дали допринасят повече за благоденствието на Литъл Кейм, отколкото струва прехраната, заплащането и издръжката им. Бях ужасена, че заключенията ми могат да причинят нечие уволнение. Не уволниха никого, но чичо Паоло каза на перачката леля Ненин да си помисли колко време прекарва в дрямка и колко – в пране. Попитах чичо Паоло какво ще покаже тестът и той отговори, че ще покаже дали преценката ми е достатъчно безпристрастна, за да мога да правя рационални научни наблюдения. Но все още не съм сигурна дали леля Ненин ще ми прости за до-

клада, независимо дали е научно наблюдение, или не.

Поглеждам към врабчето и се чудя какво го очаква. За момент волята и пръстите ми отслабват съвсем леко, но достатъчно, така че то се освобождава и се издига във въздуха. Подсилените ми рефлексии вземат решението преди мозъка – ръката ми го достига, затваря се около него и го изтегля обратно за един миг.

– Всичко наред ли е? – пита чичо Паоло, без да се обърне.

– Да, добре е. – Ясно ми е, че знае какво се е случило току-що. Той винаги знае. Но знае и че никога не бих била толкова непокорна, че да реша да пусна на свобода изобретения от него екземпляр.

Извинявай. Това бих искала да кажа на птичето.

Но само го хващам по-здраво.

В Литъл Кейм има две лабораторни сгради. Пристигаме в лаборатория Б, по-малката сграда, и майка ми ни чака вътре. Тя е облякла своята безупречна бяла престилка и слага латексови ръкавици. Те изплющават около китките ѝ.

– Всичко готово ли е, Силвия? – пита чичо Паоло.

Тя кима и тръгва пред нас. Преминаваме врата след врата. Накрая спираме пред малка, рядко използвана лаборатория близо до старото крило, което е било унищожено от пожар преди години. Вратата на изгорялата зала е заключена и от ръждата по дръжката ѝ познавам, че не е отваряна много отдавна.

Стените на лабораторията са покрити с метални рафтове, шкафови и мивки – всички улавят и изкривяват отражението ми. В средата на помещението има малка алуминиева маса с два стола и метален кафез отгоре.

– Поставете обект 557 вътре – казва чичо Паоло и аз пускам птичето в клетката. Тя е достатъчно голяма, за да може да лети в тесен кръг. Врабчето се хвърля към металните

Джесика Кори

решетки, после каца и несръчно размахва крила. След малко започва отново, решително атакувайки с крила пленничеството си.

Тогава забелязвам жиците, виещи се от клетката по масата, надолу и нататък по пода към малък генератор, поставен под машината за миене на очи при спешни случаи.

Дъхът ми секва и хвърлям поглед към чичо Паоло, за да разбере дали е забелязал. Не е. Той попълва някакви формуляри в папката.

– Добре, Пиа – казва, докато драска с химикалката. Птичето каца отново, литва, улавя се за решетката с малките си нокти. Чичо Паоло ми подава папката. – Седни. Добре. Взе ли си химикалка?

Не съм, затова той ми дава своята и издърпва друга от джоба на престилката си.

– Води си бележки. Оценявай всичко. На този специален обект на изследване периодично са му давани дози от нов серум, който разработвам със сума.

Сума. *Pfaffia paniculata*, доста обикновен стимулант, който вероятно има още десетки, все още неизвестни приложения.

– Значи... ще проверим дали може да понесе... стреса от този тест по-добре от нетретиран обект?

– Точно така – казва той с усмивка. – Отлично, Пиа. Този серум – наричам го E13 – ще започне да действа, когато птичката се изтощи и е на края на силите си и ще ѝ даде още няколко минути енергия.

Кимвам с разбиране. Такъв серум може да се окаже лекарство с безброй много полезни приложения.

– Никакви компютри днес – казва ми чичо Паоло – Никаква апаратура. Осланяй се само на собствените си способности. Наблюдавай. Записвай. После ще оценяваме. Процесът ти е познат.

– Да. – Хвърлям поглед към птичето. – Познат ми е.

– Силвия! – Чичо Паоло щраква с пръсти към майка ми и тя завърта ключа на генератора. Усещам електричеството преди да удари клетката, слаба вибрация, която изсъсква по жиците до краката ми. Косъмчетата по ръцете ми настръхват, все едно, че токът протича през мен.

Клетката започва да бръмчи, а птичето пищи и се мята във въздуха, само за да се сблъска с метала и да се разтресе отново. Навеждам се напред и наблюдавам, *виждам* момента, в който то осъзнава, че не може да кацне. Зениците му се свиват, перата му настръхват и започва да прави къси, замаяни лупинги.

Повдига ми се, но не смее да го покажа пред чичо Паоло. Той се обляга назад и държи с две ръце папката. Не е тук, за да наблюдава птичето.

Тук е, за да наблюдава мен.

Навеждам глава и се насилвам да напиша нещо. *Ammodramus aurifrons* – *жълтовеждо врабче, обикновено обитаващо по-малко гъстите площи на дъждовната гора...* Вдигам поглед и го наблюдавам. Наблюдавам и как чичо Паоло ме наблюдава. Не позволявам на нито един мускул на лицето ми да помръдне, поемам отмерено всеки дъх, бавно и равномерно. Не мога да позволя да ме види как трепвам или ахвам, или нещо друго, което би показало, че емоциите пречат на обективността ми. Птичето отново се опитва да кацне и чувам пукането и съскането на електричеството. Вече уморено, безпомощното врабче възобновява дивото си кръжене.

Лети 3,85 минути – нахвърлям бързо аз. – *При 9,2 удара с криле в секунда = 2097.6 удара... лети от 2,4 минути...* Числата са рефлекс за мен. Учените обичат да ме дразнят за това, като казват, че прекарвам твърде много време с числата.

Веднъж казах: *А с кой друг да бъда?* Никога не ми отговори-ха на този въпрос..

Птичето започва да прави грешки. Крилата му стават тромави и токовите удари зачестяват. В един момент сграбчва металните решетки с ноктите си и се прилепва към стената на клетката – малко тяло, тръпнещо от електричеството.

Знам, че чичо Паоло е насочил поглед към мен и търси някакъв знак на слабост. Правя всичко възможно, за да не трепна.

Не мога да се проваля. *Не мога*. Тестовете на Уикам са най-важни от всичките ми учебни занимания. Те показват дали съм готова да бъда учен. Дали съм готова за тайните на собственото си съществуване. Докажа ли веднъж, че съм една от тях, ще започне истинската ми работа – да създавам други като мен. И това е всичко. Аз съм първата и единствената от своя вид и съм първата и единствената едва от шестнайсет години. Искам само едно: да има някой друг, който *знае*. Да знае какво е никога да не кървиш. Да знае какво е да поглеждаш напред и да виждаш вечността.

Да знае какво е да си заобиколен от лица, които обичаш, лица, които един ден ще спрат да дишат и ще започнат да се разлагат, докато твоето остава непроменено от времето.

Никой от тях не знае. Нито майка ми, нито чичо Паоло, никой. Те си мислят, че могат да разберат. Мислят си, че могат да са съпричастни, да си го представят. Но всъщност знаят само това, което се вижда – колко бързо мога да бягам и колко бързо ми изчезват синините. Стане ли въпрос за скритата част от мен, за вътрешната недосегаема Пиа, знаят само, че съм различна.

Едва ли могат да си представят колко различна.

Серумът E13 явно започва да действа, защото птичето внезапно полита отново, кръжи и се върти, а аз наблюдавам

всяко движение, макар че ръката ми леко трепери. Виждам триумфиращото изражение на лицето на чичо Паоло, когато птичето започва да маха с крила с двойно повече сила, отколкото в началото на теста. Още една, две, шест минути и предизвиканата от серума енергия постепенно намалява. Птичето отново започва да залита.

Искам това да свърши, но не смея да погледна към майка си, която винаги взема страната на чичо Паоло. Химикалката се плъзга по хартията с шеметна скорост. Искам да видя какво записва за мен, но трябва да се съсредоточа и да прикриявам емоциите си.

Врабчето няма да издържи още дълго и сърцето му ще спре. *Със сигурност няма да позволите да се стигне дотам.* Хвърлям поглед към лицето на чичо Паоло, но то си остава безизразно, както винаги. Перфектният учен.

– Мисля... – Спирам и облизвам устните си. Устата ми е пресъхнала – Мисля, че имам достатъчно информация.

– Тестът не е приключил, Пиа – намръщва се чичо Паоло.

– Да, само че... след още някоя минута сърцето му ще...

– Пиа! – Името ми прозвучава строго и потрепервам. Нещо, което до този момент съм удържала. Чичо Паоло се обляга напред. – Тестът не е приключил. Контролирай емоциите, Пиа. Насочи поглед към целта, не към стъпките, които трябва да направиш, за да я достигнеш. Целта е всичко. Стъпките са нищо. Независимо колко трудно е пътуването, целта винаги си струва.

Отварям уста, за да възразя, но бавно сядам обратно и омеквам. *Той няма да позволи това да стигне прекалено далеч. Няма.*

Врабчето каца тромаво, полита отново, вече в търсене не на спасение, а на почивка.

Няма.

Джесика Кори

Птичето не успява да се задържи във въздуха за повече от три секунди, преди да се строполи отново. Бори се, но не може да събере енергия да полети. Вместо това подскача неравно, с изцъклени очи.

Електричеството съска и пука.

Ще го направи ли?

Отварям уста и си поемам дъх...

Но най-сетне чичо Паоло проговаря.

– Достатъчно. Спри го, Силвия.

Майка ми изключва генератора и птичето се отпуска с облекчение.

Аз също.

Чичо Антонио ме намира в стаята ми. Седя на леглото си с кръстосани крака и държа врабчето в ръце. Сега е твърде изтощено и травмирано, за да се бори, а аз галя перата му разсеяно и се взирам в джунглата.

Три от стените на спалнята ми и дори таванът са от стъкло. Тъй като малката къща се намира в края на комплекса до западната ограда, имам почти 360-градусова гледка към дъждовната гора. Стаята ми е била оранжерия, но когато съм се родила, учените решили да я превърнат в моя спалня, а останалата част от къщата – ботаническите лаборатории – били преустроени в още една спалня и баня, всекидневна и работен кабинет за майка ми.

Често обсъждат дали да не сменят стъклените стени в стаята ми с непрозрачни, но аз се боря с тях всеки път, както се борих и да махнат камерите, които преди ме наблюдаваха ден и нощ. Победих и в двата случая, но много трудно. Тъй като стъклената къща се намира на метри от оградата и спалнята ми гледа към дъждовната гора, аз съм скрита от

останалата част от Литъл Кейм и в същото време имам панорамна гледка към джунглата. Все едно, че няма никакви стени. Обичам да се събуждам и да гледам дърветата над себе си. Понякога стоя на леглото си с часове и се вирам навън, за да видя какви животни ще минат край прозореца ми.

И понякога дори си представям какво би било да заста на от другата страна на тази ограда. Да надзъртам навътре, вместо навън. Да мога да тичам, докъдето поискам.

Но това е глупаво. Моят свят е Литъл Кейм и дори и да се намирах в джунглата, нямаше да има къде да отида.

Чичо Антонио отива до стъклената стена, застава с гръб към джунглата с ръце в джобовете, и ме наблюдава.

От всичките ми лели и чичовци в Литъл Кейм чичо Антонио ми е най-любим. За разлика от другите той не казва, че съм перфектна. Вместо това ме нарича Катеричка, макар че никога не съм виждала такава извън учебниците по зоология. Нито пък той. Също като мен, чичо Антонио е роден в Литъл Кейм.

– Издържах теста – отвръщам на неизказания въпрос и погледът му се насочва към врабчето в ръцете ми.

– А то?

– Трябва да го върна в менажерията.

Чичо Антонио е стиснал устните си, скрити в гъсто порасналата му брада. Той дълбоко не одобрява тези тестове, но никога не го казва. Чичо Паоло има пълния контрол над Литъл Кейм и чичо Антонио не може да направи нищо по този въпрос.

– Ще се разходя с теб – казва той, а аз кимвам, доволна, че ще ми прави компания.

Излизаме от стъклената къща и тръгваме към менажерията. Десет реда хоризонтални греди, на които е окачена електрифицирана телена мрежа, обграждат стъклената къща

Джесика Кори

и останалата част от изследователския комплекс, който наричаме Литъл Кейм. Има общо тринайсет сгради. Някои са лаборатории, други са жилища, една е социален център с гимнастически салон, басейн, фойе и трапезария. Скрити сме под балдахина на дъждовната гора като мравки в тревата и живеем в безопасност и в тайна.

Населението на Литъл Кейм се състои от двацет и четирима учени, дванайсет души охрана и няколко домашни прислужници, работници по поддръжката, готвачи и лаборанти. Аз съм причината всички те да са тук и никой друг да не знае, че това място съществува.

– Как мислиш, колко тестове още ще трябва да издържа, преди да стана готова? – питам.

– Това не е нещо, което Паоло обсъжда с мен – свива рамене чичо Антонио. – Защо? Бързаш ли? От всички хора ти си последният човек, от когото бих очаквал да бърза.

Защото само ти ще живееш вечно – знам, че си мисли това. Вдигам поглед към него, като не за първи път се чудя какво ли е да знаеш, че един ден внезапно просто ще *свършиш*.

Чичо Антонио почесва брадата си, която е буйна и рунтава и му придава вид на къдрава маймуна.

– Какво ти каза? След като приключихте?

– Каквото винаги. Че съм перфектна и че съм издържала теста.

– Перфектна – изсумтява той.

– Какво? Според теб не съм ли перфектна? – Не мога да се стърпя, защото той се дразни всеки път, когато го спомена. – Мога да пробягам петдесет километра без почивка. Мога да скоча на два метра във въздуха. Няма достатъчно остър материал на света, който да пробие кожата ми. Не мога да се удавя или да се задуша. Имунизирана съм срещу всяка

позната на човечеството болест. Сетивата ми са по-остри от сетивата на всеки друг. Рефлексите ми са като на котка. Никога няма да остареея... – гласът ми отпада и цялото ми самодоволство изчезва – ... и никога няма да умра.

– Перфектен е този – прошепва чичо Антонио, – който постъпва перфектно.

Почти се засмивам, защото това звучи като клише, но той ме гледа толкова тържествено, че се сдържам.

– Както и да е – казва той, – ако си толкова перфектна, Катеричке, той защо продължава да те подлага на тестове?

– Това не е честно и ти го знаеш.

– Хрумвало ли ти е някога... – Той спира и поклаща глава.

– Какво? Какво да ми е хрумвало?

Той се оглежда през рамо, преди да ми отговори.

– Сещаш се. Да *не* издържиш някой тест.

– Да се проваля нарочно? Защо? Просто за да не правя повече тестове?

Той размахва ръце, сякаш за да ми каже „точно така“.

– Не, чичо Антонио, защото тогава никога няма да бъде допусната в екипа Имортис. Никога няма да разбере как са ме направили такава, каквато съм. – *И никога няма да участвам в създаването на други като мен.* – И ти знаеш, че няма да науча тайната на безсмъртието, преди да стана част от екипа. Освен... – дарявам го с окуражаваща усмивка – ...ако ти не искаш да ми я кажеш?

– Пиа, недей – въздъхва чичо Антонио.

– Хайде. Каж ми. Знам всичко за елизиума... но не и за катализатора. Как се прави Имортис?

– Знаеш, че няма да ти кажа нищо, затова престани да питаш.

Поглеждам го внимателно, но когато реши, той може да бъде точно толкова непроницаем, колкото и чичо Паоло. След

Джесика Кори

миг сме пред менажерията, но вместо да влезем вътре, аз спирам и се втрещвам във вратата.

– Какво има? – пита чичо Антонио.

Поглеждам надолу към врабчето. То е прибрало крила в дланите ми и главата му е необичайно неподвижна. Мъничкото му сърце тупти, но толкова слабо, че едва го усещам.

В този момент изведнъж откривам, че не ме интересува дали ще стана перфектен, послушен учен. Поддавам се на неразумен импулс и сигурно след малко ще съжалявам, но разтварям ръце, вдигам нагоре врабчето и нежно го изтласквам във въздуха. Изненадано и объркано, то спуска крачета, преди да разпери криле. След това полита в небето, издига се високо над покрива на менажерията и изчезва в притъмняващото небе.